

ЛАБАРАТОРЫЯ ПЛАСТЫЧНЫХ МАС

Некалькі год назад Беларускі навукова-даследчы інстытут будаўнічых матэрыялаў быў малапрыкметнай установай. Але вось пачалася сямігадка. У рэспубліцы разгарнулася нябачна да гэтага часу будаўніцтва. І перад супрацоўнікамі інстытута паўсталі праблемы, якія патрабавалі неадкладнага вырашэння. У выніку год назад было створана новае аддзяленне, якое атрымала назву «Лабараторыя пластычных мас».

ЛІТАРАТУРА І МАСТАЦТВА

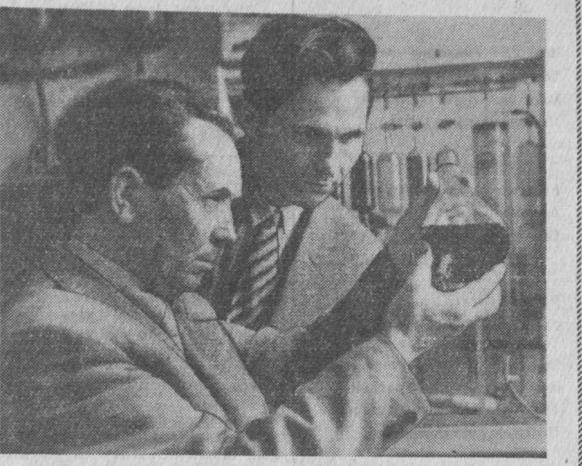
ОРГАН МІНІСТЭРСТВА КУЛЬТУРЫ І ПРАУЛЕННЯ СЯЮЗА ПІСЬМЕННИКАУ БССР

№ 52 (1481) Аўторак, 28 чэрвеня 1960 года Цана 40 кап.

уюся кастрыцу, — будаўнікі атрымалі дадаткова розных матэрыялаў больш чым на 100 мільёнаў рублёў. А ў рэспубліцы штогод выкідалася на сметнік або спалвалася каля 200 тысяч тон пластычных мас.

Вырашэнца другая не менш важная праблема: атрыманне лінолеума з прымяненнем сінтэтычных смолаў і адыхоўнага апікаў. І аднаго і другога ў рэспубліцы хапае. Але праблема хімічнай апрацоўкі гэтых адыхоўнаў быў канчаткова не знойдзены. Цяпер і гэтая праблема вырашана. У хуткім часе адзін з заводаў Мінска будзе пераабсталяваны, і падлогі шматлікіх устаноў і кватэр працоўных распублікі ўсцэле беларускі лінолеум.

На здымку: старшы навуковы супрацоўнік А. Руццо (на першым плане) і кіраўнік аддзялення А. Варзал у лабараторыі пластычных мас.

Фота Ул. Крука.

ПАРАСТКІ НОВАГА

Іх віталі сябры, віншавалі знаёмых. Ва ўсёй вобласці гаварылі аб тым, што брыгада механізатараў калгаса імя Дзяржынскага прывёла сваё званне камуністычнай! Нават дужа вострая на язык уточніца Ганна Вяроўкіна, якая рэдка каго пахваліць, і тая сказала: — Добрая хлопці!.. Заслужылі!.. Што можа быць даражэйшым за тое, калі людзі, з якімі ты рос, працаваў, скажучы пра цябе: стараны, сапраўдны друг, з ім можна і сёння іці ў камунізм. Так гаворыць пра Мікалая Вінакура, Уладзіміра Казлова, Васіля Шырокага ды пра ўсіх іх — васемнаццаць, разам са Змітраком Арэшкам.

дзе, а ці ён ператужыўся калі... У баране, што здарыцца з трактарам, дык механізатары хлопцы кемлівыя. А ўвогуле, тэхніка сапраўная. Іншы раз, калі няма пільнай работы ў майстэрні, Змітрок і прагуляецца па полі, сходаць паглядзіць, як працуюць «ДТ» ці «Беларусь», палжыць пад кустом і ўсё. А працані ўсё роўна ідуць. Калгаснікі гэта бачыць. Ды і сам Змітрок ведае. Хоць брыгада за адзін тыдзень закончыла сябу, але ж ён не столькі працаваў, каб штодзённа яму перападала па 10—15 працадзён. Жонка з дэцкай за месяц зарабляе на 25, а ён адзін 350. За месяц толькі аднымі грашыма Арэшка атрымалася каля дзвюх тысяч рублёў, а яшчэ ж прадуцты...

Але Змітрок не адважыўся выступаць. Перадумаў. Яго словы цяпер будуць недарэчны. Ідзе гаворка аб іншым, пра заслугі, а ён аб працяжы. Скажучы, што ён дзівак і няма ведама што чапе... Можна ж было пра гэта раней гаварыць. Пасля сходу калгасныя артысты пачалі ладзіць канцэрт для ўдзянікаў камуністычнай працы. Змітрок высядзеў усё першае аддзяленне. Але яму карцела інаша. А што калі хто-небудзь выйдзе на сцэну і пусціць сяброўскі жарт пра яго працяжы. Сораму не абярэцца... На другую частку канцэрта Змітрок не застаўся.

Але заслужаную ўзнагароду Змітрок Арэшка прыняў не адразу. Гэта было відаць на сходы, калі ў клуб сабраліся калгаснікі, каб выказаць хлопцам пільны, шчырыя словы, прывёсць ганаровае званне. Усе васемнаццаць сязелі ў прадзіму. На твары хлопцаў зялёны ўсмешка. Толькі адзін з іх — Змітрок Арэшка — адчуваў сябе ніякавата. Ён захінуўся за спіну старшынні калгаса і думаў пра тое, што яму надочы сказала калгасніца Валяціна Бажанавая: — Ты, Змітрок, хоць і новы чалавек, а скарнасці ў цябе, як у таго кулака Ярымоў.

Змітрок разумее, што гэтыя нормы аплаты ў калгасе для брыгадэраў заанада высокія. Магчыма той жа самай Валяціне Бажанавой не дападаваў з-за яго. Калгаснікі выхадзілі на трыбуну і гаварылі аб заслугах кожнага з васемнаццаці. Змітрок аднаго бадўся, каб не выступіла Валяціна Бажанавая ці Ганна Вяроўкіна і не разанада, што, маўляў, Арэшка ганаровае званне прывёўваюць, а ён тым часам калгасныя працані без меры зграбае. І наважыўся сам выступіць і сказаць, што гэтыя працані яму назалюць, як той мулікі хамут. Не па яго працы такая плата. Старшынні калгаса атрымалася ў месці 80 працадзён, а ён аглодзён на 60. А на трыбуне нехта не шкадаваў слоў: — Гэта нашы лепшыя людзі... У іх трэба вучыцца, як працаваць, як сумленна жыць.

Толькі выйшаў на ганак, яго сустрагла жонка Вера Раманаўна. Каля трыццаці год яны пражылі разам. Ніколі не сварыліся — усё па згодзе. Але калі казаць пра працяжы, дык ніколі і не хвалілі ў вочы адно аднаго. А цяпер Вера Раманаўна (кругом людзі былі) сцяпна руку падала Змітраку — ну, мабыць, пацалавала, ці ж яны не бачыліся сёння, а потым (здзівіўся Змітрок, што здарылася з жонкай, ці яна чарку дзе перахпіла) абіяла і пацалавала яго. Хто бачыў, усё смяялася і не таму, што жонка мужа падала (якая жонка інакш наступіла б, калі муж у такім гонары), а што дужа скасавурыўся Змітрок. Быццам смех той і прагнаў Арэшку далому.

«Валяціна праду разанула ў вочы», — думаў Змітрок. За май месяц яму, як брыгадэру трактарнай брыгады, надлічылі 350 працадзён, 350 у месці! Ніякай памылкі — усё правільна. Вёс на інструкцыі. Ад выпрацоўкі механізатараў і Арэшку надлічыць працані. Іншы дзень — да 15. Скажаць па праў-

не застаецца не заўважаным. Пачулі пра цікавыя справы інтэлігенцыі вёскі Моталь суседзі з калгаса імя Сталіна. І вось які таксама актыўна ўдзельнічаў у будаванні калгаснай вёскі. Гэтую каштоўную ініцыятыву сельскай інтэлігенцыі падтрымала бюро Іванаўскага райкома партыі.

Не ўсёздзела на канцэрте і Вера Раманаўна. «Жарты жартам, а ўсё ж чаму не ў настроі Змітрок, — думала яна. — Можна, зноў радыкуліт ламаў? Яму палісціну?» (Заканчэнне на 2-й стар.)

НАДЗЕННАЕ, НЕАДКЛАДНАЕ...

(3 рэспубліканскай нарады работнікаў культуры)

Есць на Брэстчыне вялікая вёска Моталь, жыхары якой аб'ядналіся ў калгас «40 год Кастрычніка». Дастак прышоў цяпер у кожны дом, у кожную сям'ю калгасніка. Але ж не адным хлебам сыты чалавек. Тутэйшыя людзі, якія за панскіх уладдэй гаварылі пра сябе: «Паленукі мы, а не чалавекі», цягнуцца цяпер да ведаў і культуры. І савецкая ўлада робіць усё, каб задаволіць іх законныя патрабаванні. У Моталі сёння працуюць сельскі Дом культуры і калгасны клуб, пільны бібліятэка і хата-чытальня, стаячая кіна-ўстаноўка. Радзі гаворыць у кожным доме, ёсць электрасвятло. Дзеці калгаснікаў вучацца ў сярэдняй і сямігадовай школах. Працую тут і вячэрняя школа сельскай моладзі.

адукцыю. Стварыць пры СДК школу культуры, у якой рэгулярна, адзін—два разы на месяц чытаць лекцыі, праводзіць іншыя мерапрыемствы. Кіраваў гэтай школай будзе настаўнік тав. Маскоўскі.

Інтэлігенцыя сур'езна зоймачца работай бібліятэкі. Барэцца курс на тое, каб падрыхтаваць грамадскія бібліятэкары для перасоак у вёсках Дзядовічы, Панцавічы, Зазер'е. Будзе працаваць шэсць хатніх бібліятэк. Шэфства над бібліятэкамі бярэць тт. Макарава, Янко, Мінюк, Маўчанова, Паўлава, Мароз, Навіцкая.

Пры сельскім Доме культуры, у брыгадах і на фермах будуць створаны калектывы мастацкай самадзейнасці, якімі будуць кіраваць галоўным чынам настаўнікі. Настаўнікі, аграномы, урачы самі абавязаліся ўдзельнічаць у адным—двух гуртках мастацкай самадзейнасці і з ліку лепшых аматараў падрыхтаваць на працягу 1960—1961 гг. пільны кіраўнікоў харавых і драматычных і тры кіраўнікі аркестра народных інструментаў. Звяртаецца ўвага на лекцыйную прапаганду. Гэтай справай будзе займацца сельская група Таварыства па распаўсюджванню палітычных і навуковых ведаў. Маркуча стварыць гурток аматараў кінамамапнікаў, каб можна было шырока выкарыстоўваць апаратуру, якая ёсць у школе і дзіцячым доме. Мы надбадзана спыніліся на гэтым цікавым пачыненні інтэлігенцыі даўдэй ад цэнтры палескай вёскі, дадэйка толькі па адлегласці, але такой сучаснай і баявой у сваіх канкрэтных справах, у сваім гаражы жаданні дапамагчы народу ў яго культурным росце.

Многа знойдзена ў нас добраахвотных паслядоўнікаў жывых і лічавых спраў сельскай інтэлігенцыі Іванаўскага раёна. Наша савецкая інтэлігенцыя цесна звязана са сваім народам, яго гераічнай працай па выкананні сямігадовага плана. І лепшыя яе прадстаўнікі ўжо сёння паказваюць прыклад самааданага служэння свайму народу.

Органам і ўстановам культуры на гэтай важна цяпер падхапіць гэтых высакорных пачы. У Беларусі існуе дзесяткі тысяч настаўніцкаў, аграномаў, урачоў, заахаваных і ўдзельнічаў у будаванні калгаснай вёскі. Удзельнічаў у будаванні калгаснай вёскі. Удзельнічаў у будаванні калгаснай вёскі.

Той абавязак, сельскі інтэлігент, — не стаяць у баку і назираць з-за фіранкі, што робіцца навука. Месца ўдзельнічаў у будаванні калгаснай вёскі. Удзельнічаў у будаванні калгаснай вёскі. Удзельнічаў у будаванні калгаснай вёскі.

3 разнастайнай праграмай

Вязны канцэрт мастацкіх калектываў і салістаў Беларускага радыё і тэлебачання адбыўся ў супрацоўніцтве з тэлебачаннем і радыёпраграмай «Усяж». У ім прынялі ўдзел эстрадны аркестр пад кіраўніцтвам Ю. Бяльзінскага, секстэт дояр пады кіраўніцтвам Л. Смялюкоўскага, спевакі З. Пеліна, В. Брыгвадзе, Ю. Смірнова, В. Прычачэнак, чымбалісты Я. Дубінікі і А. Петрашкевіч.

У праграму канцэрта былі ўключаны творы для аркестра і песні Ул. Адулюкава, Г. Вагнера, Ул. Чаралічкіна, В. Жубініскай, Ж. Бізэ, Беларускай, рускай і неапалітанскай песні.

Абмяняліся вопытам

Хойніцкі раённы аддзел культуры правёў чатырохдзёны семінар работнікаў культуры-асветных устаноў раёна. Для загадчыкаў сельскіх клубаў і бібліятэк былі прычатыны лекцыі «Работа клубных устаноў у сувязі з перабудовай школы». «Ік лепш арганізаваць і правесці тэматычны вечар і чытальную канферэнцыю». «Масавая форма прапаганды літаратуры сярод дзяцей у сельскай бібліятэцы» і інш. Для ўдзельнічаў семінара быў арганізаваны паказальны тэматычны вечар.

Загачыцкі сельскі клуб і бібліятэка абмяняліся вопытам работы клубных устаноў па прапагандзе перадавога вопыту лепшых працаўнікоў сельскай гаспадаркі.

Вечар паэзіі

Мінскі абласны камітэт прафсаюзаў работнікаў дзяржаўных устаноў, кіраўніцтва клуба імя Дзяржынскага сумесна з аб'яднаным камітэтам Міністэрства ўнутраных спраў арганізавалі вечар беларускай савецкай паэзіі. Вечар адбыўся 25 чэрвеня. На ім выступілі з чыткай сваіх твораў Мікола Адурачкі, Аляксей Русецкі і Станіслаў Шушкевіч.

Канцэрт на Брэстчыне

Для сімфанічнага аркестра Беларускай філармоніі ўжо стала добрай традыцыяй кожнае лета выступаць з канцэртамі ў буйнейшых гарадах нашай рэспублікі. У час гастрольных паездак на Беларусі калектывы набылае усё новых і новых сяброў і аматараў сур'езнай сімфанічнай музыкі, знаёміць дзесяткі тысяч слухачоў з лепшымі здабыткамі класічнай спадчыны, творчасці савецкіх кампазітараў і дасягненнямі беларускай нацыянальнай музычнай культуры.

Для сімфанічнага аркестра Беларускай філармоніі ўжо стала добрай традыцыяй кожнае лета выступаць з канцэртамі ў буйнейшых гарадах нашай рэспублікі. У час гастрольных паездак на Беларусі калектывы набылае усё новых і новых сяброў і аматараў сур'езнай сімфанічнай музыкі, знаёміць дзесяткі тысяч слухачоў з лепшымі здабыткамі класічнай спадчыны, творчасці савецкіх кампазітараў і дасягненнямі беларускай нацыянальнай музычнай культуры.

Для сімфанічнага аркестра Беларускай філармоніі ўжо стала добрай традыцыяй кожнае лета выступаць з канцэртамі ў буйнейшых гарадах нашай рэспублікі. У час гастрольных паездак на Беларусі калектывы набылае усё новых і новых сяброў і аматараў сур'езнай сімфанічнай музыкі, знаёміць дзесяткі тысяч слухачоў з лепшымі здабыткамі класічнай спадчыны, творчасці савецкіх кампазітараў і дасягненнямі беларускай нацыянальнай музычнай культуры.

Праўдзіны цыкл канцэртаў у сталічных парках імя Горкага і імя Чалюскінаў, аркестр выехаў на гастролі на Брэстчыну. Першым горадам, дзе ён пачаў свае выступленні, быў Пінск. Гэты пудоўны зялёны горад, які раскінуўся на малюнічых берагах Вялікай і Прыпяці, ляжыць даўка ад звычайных шляхоў канцэртных брыгад і гастрольных маршрутаў буйных музычных калектываў. Пінчане заўсёды мелі, ды і цяпер яшчэ ў некаторай ступені маюць права наракаць на няўвагу да іх з боку канцэртных арганізацый нашай рэспублікі. Жыхары горада самі імкнуча зрабіць свой адпачынак культурным, цікавым і змястоўным. Тут з поспехам працуюць Пінскі народны тэатр—калектыв называюць прапавіты, зладжаны, які валодае многімі мастацкімі якасцямі.

Праўдзіны цыкл канцэртаў у сталічных парках імя Горкага і імя Чалюскінаў, аркестр выехаў на гастролі на Брэстчыну. Першым горадам, дзе ён пачаў свае выступленні, быў Пінск. Гэты пудоўны зялёны горад, які раскінуўся на малюнічых берагах Вялікай і Прыпяці, ляжыць даўка ад звычайных шляхоў канцэртных брыгад і гастрольных маршрутаў буйных музычных калектываў. Пінчане заўсёды мелі, ды і цяпер яшчэ ў некаторай ступені маюць права наракаць на няўвагу да іх з боку канцэртных арганізацый нашай рэспублікі. Жыхары горада самі імкнуча зрабіць свой адпачынак культурным, цікавым і змястоўным. Тут з поспехам працуюць Пінскі народны тэатр—калектыв называюць прапавіты, зладжаны, які валодае многімі мастацкімі якасцямі.

Праўдзіны цыкл канцэртаў у сталічных парках імя Горкага і імя Чалюскінаў, аркестр выехаў на гастролі на Брэстчыну. Першым горадам, дзе ён пачаў свае выступленні, быў Пінск. Гэты пудоўны зялёны горад, які раскінуўся на малюнічых берагах Вялікай і Прыпяці, ляжыць даўка ад звычайных шляхоў канцэртных брыгад і гастрольных маршрутаў буйных музычных калектываў. Пінчане заўсёды мелі, ды і цяпер яшчэ ў некаторай ступені маюць права наракаць на няўвагу да іх з боку канцэртных арганізацый нашай рэспублікі. Жыхары горада самі імкнуча зрабіць свой адпачынак культурным, цікавым і змястоўным. Тут з поспехам працуюць Пінскі народны тэатр—калектыв называюць прапавіты, зладжаны, які валодае многімі мастацкімі якасцямі.

Чалавеку, які ўпершыню наведаў Пінск, адрознівае кітэцыя ў вочы любоў насельніцтва да ўсёго сучаснага, яго жаданне шырока знаёміцца з лепшымі здабыткамі культуры і мастацтва. І таму няма нічога здзіўнага ў тым, што канцэрт сімфанічнага аркестра прайшоў з вялікім поспехам. Характэрна, што ёсць выключаны творцы, ад буйных сімфанічных палатнаў да аркестравых мініятур, якія выконваў у Пінску наш калектыв, адольваўа гарача ўспрымаліся слухачамі. І, напэўна, правільную

Чалавеку, які ўпершыню наведаў Пінск, адрознівае кітэцыя ў вочы любоў насельніцтва да ўсёго сучаснага, яго жаданне шырока знаёміцца з лепшымі здабыткамі культуры і мастацтва. І таму няма нічога здзіўнага ў тым, што канцэрт сімфанічнага аркестра прайшоў з вялікім поспехам. Характэрна, што ёсць выключаны творцы, ад буйных сімфанічных палатнаў да аркестравых мініятур, якія выконваў у Пінску наш калектыв, адольваўа гарача ўспрымаліся слухачамі. І, напэўна, правільную

Чалавеку, які ўпершыню наведаў Пінск, адрознівае кітэцыя ў вочы любоў насельніцтва да ўсёго сучаснага, яго жаданне шырока знаёміцца з лепшымі здабыткамі культуры і мастацтва. І таму няма нічога здзіўнага ў тым, што канцэрт сімфанічнага аркестра прайшоў з вялікім поспехам. Характэрна, што ёсць выключаны творцы, ад буйных сімфанічных палатнаў да аркестравых мініятур, якія выконваў у Пінску наш калектыв, адольваўа гарача ўспрымаліся слухачамі. І, напэўна, правільную

Каб людзі жылі прыгожа

Калі заводзіцца гутарыць з Верай Апаровіч, старшынёй Пліскага сельсавета, яна абавязкова пачынае, у той ці іншай вёсцы сельсавета людзі праводзіць свой адпачынак і што, на думку субсідэніка, патрабуе, каб было лепш пастаўлена культурна-масавая работа. Гэтыя пытанні яна закрэпае нават тады, калі размова ідзе, як кажучы, на хаду. Прычым, характэрным з'яўляецца тое, што яна дакладна ведае, як і дзе працуюць калгасныя клубы, які фонд культуры ў калгасах і які ён выкарыстоўваецца. Яна расказвае, колькі і якіх кніг ёсць у бібліятэках калгасаў, хто іх чытае, а хто не. Ведае Вера Пятроўна і тое, хто з жыхароў сельсавета рэгулярна наведвае клуб, а хто царкву. Ведае, дзе і ў якіх вёсцы і кім было прычатына лекцыя, даклад аб правядзенні гутарка і які ад гэтага вынік.

Калі заводзіцца гутарыць з Верай Апаровіч, старшынёй Пліскага сельсавета, яна абавязкова пачынае, у той ці іншай вёсцы сельсавета людзі праводзіць свой адпачынак і што, на думку субсідэніка, патрабуе, каб было лепш пастаўлена культурна-масавая работа. Гэтыя пытанні яна закрэпае нават тады, калі размова ідзе, як кажучы, на хаду. Прычым, характэрным з'яўляецца тое, што яна дакладна ведае, як і дзе працуюць калгасныя клубы, які фонд культуры ў калгасах і які ён выкарыстоўваецца. Яна расказвае, колькі і якіх кніг ёсць у бібліятэках калгасаў, хто іх чытае, а хто не. Ведае Вера Пятроўна і тое, хто з жыхароў сельсавета рэгулярна наведвае клуб, а хто царкву. Ведае, дзе і ў якіх вёсцы і кім было прычатына лекцыя, даклад аб правядзенні гутарка і які ад гэтага вынік.

Калі заводзіцца гутарыць з Верай Апаровіч, старшынёй Пліскага сельсавета, яна абавязкова пачынае, у той ці іншай вёсцы сельсавета людзі праводзіць свой адпачынак і што, на думку субсідэніка, патрабуе, каб было лепш пастаўлена культурна-масавая работа. Гэтыя пытанні яна закрэпае нават тады, калі размова ідзе, як кажучы, на хаду. Прычым, характэрным з'яўляецца тое, што яна дакладна ведае, як і дзе працуюць калгасныя клубы, які фонд культуры ў калгасах і які ён выкарыстоўваецца. Яна расказвае, колькі і якіх кніг ёсць у бібліятэках калгасаў, хто іх чытае, а хто не. Ведае Вера Пятроўна і тое, хто з жыхароў сельсавета рэгулярна наведвае клуб, а хто царкву. Ведае, дзе і ў якіх вёсцы і кім было прычатына лекцыя, даклад аб правядзенні гутарка і які ад гэтага вынік.

Як жа інакш, — гаворыць Вера Пятроўна. — Мы, старшынні сельсаветаў, павінны аб гэтым лепш ведаць, чым раённы аддзел культуры. Мала таго, што ведаць, а дамагацца, каб нашы людзі з кожным днём становіліся больш культурнымі. Імяна дамагацца.

Як жа інакш, — гаворыць Вера Пятроўна. — Мы, старшынні сельсаветаў, павінны аб гэтым лепш ведаць, чым раённы аддзел культуры. Мала таго, што ведаць, а дамагацца, каб нашы людзі з кожным днём становіліся больш культурнымі. Імяна дамагацца.

Як жа інакш, — гаворыць Вера Пятроўна. — Мы, старшынні сельсаветаў, павінны аб гэтым лепш ведаць, чым раённы аддзел культуры. Мала таго, што ведаць, а дамагацца, каб нашы людзі з кожным днём становіліся больш культурнымі. Імяна дамагацца.

Вос і на гэты раз мы засталі Веру Пятроўна за тэлефонай размовай. Голас яе быў наважны і строга. — Зразумейце, таварыш Максіменкаў, што поспех сывавы залежыць толькі ад вас, — гаварыла яна. — А потым, скончыўшы тэлефонную размову, растлумачыла: — У арцелі імя Урыцкага мала вынісалі калгаснікі газет і часопісаў. А старшынні калгаса Максіменкаў глядзіць на гэта суроз, палічыў. Настаўніца па прафесіі, Вера Пятроўна ўмее, як кажучы, знайсці ключ да сэрца кожнага чалавека. З

Вос і на гэты раз мы засталі Веру Пятроўна за тэлефонай размовай. Голас яе быў наважны і строга. — Зразумейце, таварыш Максіменкаў, што поспех сывавы залежыць толькі ад вас, — гаварыла яна. — А потым, скончыўшы тэлефонную размову, растлумачыла: — У арцелі імя Урыцкага мала вынісалі калгаснікі газет і часопісаў. А старшынні калгаса Максіменкаў глядзіць на гэта суроз, палічыў. Настаўніца па прафесіі, Вера Пятроўна ўмее, як кажучы, знайсці ключ да сэрца кожнага чалавека. З

Вос і на гэты раз мы засталі Веру Пятроўна за тэлефонай размовай. Голас яе быў наважны і строга. — Зразумейце, таварыш Максіменкаў, што поспех сывавы залежыць толькі ад вас, — гаварыла яна. — А потым, скончыўшы тэлефонную размову, растлумачыла: — У арцелі імя Урыцкага мала вынісалі калгаснікі газет і часопісаў. А старшынні калгаса Максіменкаў глядзіць на гэта суроз, палічыў. Настаўніца па прафесіі, Вера Пятроўна ўмее, як кажучы, знайсці ключ да сэрца кожнага чалавека. З

праўды стане нормай нашага жыцця, прынятым арганізацыі ўсёй нашай культуры-масавай работы.

Наша задача — палепшыць работу ле асобных устаноў культуры, а ўмяць узровень работы ўсіх клубаў, Даму культуры, бібліятэ, хат-чытальні і паркаў рэспублікі. На вопіс лепшых мы павінны вучыцца адстаўчы. Нам трэба беражліва збіраць кожную крупіцу вопыту і наватарства. Добры вопыт, які ў нас ёсць, трэба шырока і смела прапавідаваць. І хіба не мелі рацыі тэя таварышы, якія гаварылі на нарадзе, што наша лепшае, чым мы павінны ганарыцца і шырока пераймаць, часам доўга трымаецца пад спудам, доўга вывучаецца работнікамі Рэспубліканскага метадычнага кабінета культасветработы. Дзяржаўнай бібліятэцы імя Леніна і абласныя бібліятэкі. Да таго ж, называючы вузкая кола ў нас аўтарай, якія нішчыць пра перадавы вопыт.

Наша задача — палепшыць работу ле асобных устаноў культуры, а ўмяць узровень работы ўсіх клубаў, Даму культуры, бібліятэ, хат-чытальні і паркаў рэспублікі. На вопіс лепшых мы павінны вучыцца адстаўчы. Нам трэба беражліва збіраць кожную крупіцу вопыту і наватарства. Добры вопыт, які ў нас ёсць, трэба шырока і смела прапавідаваць. І хіба не мелі рацыі тэя таварышы, якія гаварылі на нарадзе, што наша лепшае, чым мы павінны ганарыцца і шырока пераймаць, часам доўга трымаецца пад спудам, доўга вывучаецца работнікамі Рэспубліканскага метадычнага кабінета культасветработы. Дзяржаўнай бібліятэцы імя Леніна і абласныя бібліятэкі. Да таго ж, называючы вузкая кола ў нас аўтарай, якія нішчыць пра перадавы вопыт.

Наша задача — палепшыць работу ле асобных устаноў культуры, а ўмяць узровень работы ўсіх клубаў, Даму культуры, бібліятэ, хат-чытальні і паркаў рэспублікі. На вопіс лепшых мы павінны вучыцца адстаўчы. Нам трэба беражліва збіраць кожную крупіцу вопыту і наватарства. Добры вопыт, які ў нас ёсць, трэба шырока і смела прапавідаваць. І хіба не мелі рацыі тэя таварышы, якія гаварылі на нарадзе, што наша лепшае, чым мы павінны ганарыцца і шырока пераймаць, часам доўга трымаецца пад спудам, доўга вывучаецца работнікамі Рэспубліканскага метадычнага кабінета культасветработы. Дзяржаўнай бібліятэцы імя Леніна і абласныя бібліятэкі. Да таго ж, называючы вузкая кола ў нас аўтарай, якія нішчыць пра перадавы вопыт.

Наша задача — палепшыць работу ле асобных устаноў культуры, а ўмяць узровень работы ўсіх клубаў, Даму культуры, бібліятэ, хат-чытальні і паркаў рэспублікі. На вопіс лепшых мы павінны вучыцца адстаўчы. Нам трэба беражліва збіраць кожную крупіцу вопыту і наватарства. Добры вопыт, які ў нас ёсць, трэба шырока і смела прапавідаваць. І хіба не мелі рацыі тэя таварышы, якія гаварылі на нарадзе, што наша лепшае, чым мы павінны ганарыцца і шырока пераймаць, часам доўга трымаецца пад спудам, доўга вывучаецца работнікамі Рэспубліканскага метадычнага кабінета культасветработы. Дзяржаўнай бібліятэцы імя Леніна і абласныя бібліятэкі. Да таго ж, называючы вузкая кола ў нас аўтарай, якія нішчыць пра перадавы вопыт.

Наша задача — палепшыць работу ле асобных устаноў культуры, а ўмяць узровень работы ўсіх клубаў, Даму культуры, бібліятэ, хат-чытальні і паркаў рэспублікі. На вопіс лепшых мы павінны вучыцца адстаўчы. Нам трэба беражліва збіраць кожную крупіцу вопыту і наватарства. Добры вопыт, які ў нас ёсць, трэба шырока і смела прапавідаваць. І х

ПАРАСТКІ НОВАГА

(Заканчэнне. Пачатак на 1-й стар.)

Дом Змітрак сядзеў за сталом з газетай, а Галі, дачка, гатавала ячэрку і расказвала, аб чым прачытала ў новым рамане. Змітрак улетку ў яго такіх дзялі занятых. А звычайна ў гэты час: узду кніжку, сеў над ёю — ні абедзі, ні вичэрць не будзе, пакуль не дачытае да апошняй кропкі. Улетку мала выпалае такіх дзён. А Галі, як і кажуць, хутчэй зноўдзе вольную хвіліну заглянуць у кніжку. У іх такая дамоўленасць. Галі перачытае кніжку, пераказвае больш-менш. Змітрак прачытае — таксама пераказвае дачцы. Так яны і дружаць, як кажа Змітрак, на ўзроўні!

Так Вера Раманаўна і не зразу-мела, чаму хлопцы з брыгады мужа такія веселыя, шчаслівыя, а ён нават канцэрта не даглядаў. Частушыці спыталі «Арэшка без аграхаў». Яго на сцэну выклікалі... Колькі апладзісменты было!

Змітрак не хацеў саварыць у той вечар жонцы аб сваіх намерах: хто ведае, як яна паставіцца да гэтага. А чаму канцэрта не даглядаў, растлумачыў:

— Аг, не люблю, калі залішне хваліць.

Ноччу не браў сон Змітрака. Думаў, як пераказаць жонку. Яна добрая, прудлівая. Добра, каб усё было ў газетарыю. Хоць, нагарава-ліся за ваіну, доўга ў калгасе не было дастатку. Напер пахмыль толькі. А калі жонка так скажа: «Бурна-і і та па сабе грабе, а ты ж чалавек». Наўжо спрэчка будзе?

Раніш Вера Раманаўна заўва-жыла:

— Чуеш, бацька, што дачка ка-жа. Драл у магазін прывезлі. Паціто трэба, — і лагодна ўсміхнулася. — Нявеста, наша Галі. На выданні. У калгасе атэлье няма, дык у Бабруй-скаго трэба ішоць. Каб жа дэма-чыны і да талі прылягло, і ўсё, як маё быць.

Ада дачка ў сямі. Па-бацькоў-ску Змітрак любіць Галю. Можна б для Мішкі, малодшага сына, што і адмовіў, а для Галі нават і пра-чыць не стане. Сапраўды, нявеста на выданні.

«Вос тут і не праі пад сябе, як курцы», — аж скаланула Змітрака.

Нічога не адказаў ён. Паснедаў і пайшоў у кантору калгаса. Галі ве-дала, калі бацька маўчыць, ён — атодзец.

А Змітрак усю дарогу думаў: як быць? Можна, лічы адзін месяц па-качаць? Няхай у дачкі хутчэй пайто будзе.

У тую раніцу на прыём да стар-шыні было многа калгаснікаў. Такса-ма трэба было і Арешку парайца з імі, які трактар спарна ставіць на «ДТ». (Знойм капітальны нават «ДТ» не рабілі, адкалі на чэрвень. Яно ўдзялі і зручней: даць больш-шы, цэлы).

У канторы якаясь быў і Мікалай Вінакур, Калгаснікі яго ведалі, не толькі як камбайнера, а і як сакра-тара партыйнай арганізацыі і як дэпутата Вярхоўнага Савета БССР усю другую склікання. А Змітрак Арешка ведае Мікалая Вінакура з самага дзяцінства. Басаногімі хла-пчукамі яны бегалі разам. Гэта дэ-лшы сабра яго. Іншы раз сустракаліся нагоды ў жыцці. Да каго Змітрак ішоў па параду — да Мікалая. Шчы-рая душа ў яго да людзей. Ён і па-леткам быў кемлівы, у ваіну — салдат мужны і яшпер — чала-век разумны. Воск бы ён ён, Міка-лай, зрабіў, будучы на месцы Ареш-кі?

— Чуеш, папытаць хачу ў па-бе, — звярнуўся да яго Змітрак. — Толькі адзін на адзін.

Вера Раманаўна не дазвалялася. Прышла дадому надвечоркам.

— Бацькі няма анічо? — адразу запыталася ў Галі.

— Во, дачушка, — яна прысе-ла на задкі і заклапочана павілава галавой. — Няхай мая доля будзе і ў нішчыніцы і ў галечы. Бацька, твой дзед, меў усёго гектар наўдо-быні і коніка, які лезвае ногі цягаў. Мы насілі лашы на нагах ды зра-е на спіне. Што ж, беднякі былі. Ну, няхай сабе мы гаравалі. Час такі быў. А цяпер жа толькі жыць паці-лі... Эх, Змітрак, Змітрак... Адной дачцы і той адмовіўся пайто кушыць. Гэта ж пудумаць... Во, чаму ён ча-ра на канцэрте не застанься... Сёння па ўсім калгасе загаварылі: Змітрак Арешка на праўленне заяву падаў, каб прапалі з яго абразалі. За май 350 налічылі, дык адмовіўся. Ска-заў — хопіць з мяне і 60. І назаў-сёды так. Вос табе, дачушка, і па-літо драпавае.

Галі аж прысела на задкі калі маці. Увесь дзень яна была веселая, ушпінная, амаль два працэдні зара-біла. Нават Паўліне пахвалілася, што ў Бабруйскім атэлье пайто будзе ішоць. А тут — на табе. Не будзе ў яго пайто. У Натані і ў Валі нават чарнабуркі ёсць, а ў ле сёлета пайто не будзе. Як гэта крыўдна дзятчыне. Ці яна, горшая ў бацькоў, ці прапа-ваць лянучыца?

— Не гварыся на яго, дачуш-ка, — сунулася маці. — Можна, яму прапанаваць гэта зрабіць. Ці ён жа не хоча, каб у пайто пайто будзе? Не сумуй... Я атрымаю з калгаса, а по-тым што прададзім. Хай сабе не ў атэлье пашыюць, а гатовае купім. Усё роўна без пайто не будзем.

Прыемкам Змітрак прыйшоў да-дому. Над пахай прынес ладны скру-так і паказаў яго на табуратку. Ха-цеў пакаліць Галю, але яна ўжо спа-ла.

— Вячэрэнь ёсць што? — спытаў у жонкі.

Вера Раманаўна паставіла на стол гарлач малака і падаргэту бульбу. Змітрак моўчы вачэрэў, а яна, скла-ўшы рукі, стала каля печы і хоць бы слова яму сказала. Можна, яна па-кружылася за дачку, а, можа, не хоча спазіць перахаджаша Галі. Але не вытрымае!

— Як гэта здарылася, Змітрак? Цябе прымусілі заяву падаць, ці ты сам?

— Сам... Праз некалькі хвілін ён высе-з-за стала і паказаў на скрутак.

— А гэта паказалі ў шафу.

— Што ж гэта?

— На пайто Галі.

— Не паверыла яна, што гэта са-праўды той драп, аб якім ранішай марыла Галі. Вера Раманаўна раз-гарнула скрутак, узрадалася і па-чала будзіць Галю:

— Ты спіш, Галі, Галі?

— Не чапай яе, — пашкадаваў Змітрак. — У сваім жа магазіне драп.

Вера Раманаўна з палёгкай узды-хнула і прасела на той жа задкі.

— Трыццаць год скоря, як жыць з табой, Змітрак, Чуеш? Трыццаць год, — пачала яна. — А ўсё не ве-даю, што ў цябе за характар. Заяву падаў. Малайчына ты ў мяне!

— Гэта каб воны ад людзей не ха-валі, — сказаў Змітрак і дадаў: — Ці ж я не такі як і ўсе ў калгасе?

М. ГРОДНЕУ.

Бабруйскі раён.

Аляксей ПЫСІН ТРЫ ВЕРШЫ

Патомкі, крху пачакаеце,
На Марс мы самі паляцім!
... І бусу белаю і чайны,
І нават жаўранкам малым
Пярэнь лёгка і крылы
Даў невядомы чарадзеі,
Ад нас жа доўга небасцілы
Уцякалі, бышам ад дзвэй.
Мы самі крылы набывалі
У цяжкай працы векавой.

Як бышам камікі блкіту
На пурпуровых тонкіх лапках,
Упаі гаубы на пльці,
На пшоу ў сонечных накрапах.
А пшоца — нібы стол бяседны,
Тут хлеб і залатое проса.
Дзятчыне, птушкі, мы не бедны,
Нічога у чужых не просім.

Не пярэць ганак усцілаюць,
Струкі, стружкі — беляя вянк.
Малаткі нумоўныя убівуюць
У сасну грабнёныя цыкі.
І нашошта, добрыя суседзі,
Змайстравалі гэты ім дамок;
Міма саду маці ў ім паедзе
У сасонкі, дзе сухі ясок.
Там не сёцю жыта, дуг не косяць,
Ні расы, ні белых палацін;

Для ўзлёту гарт ім надаваі
Агнём і ўласнаю крывёй.
Таму такім барвовым цвэтам
Гарыць і сьвечыцца яны
У вышні над цылым сьветам,
Дзе зоры плаваюць адны.
Двары мацныя каханцы
Наш вымпе з гербам залатым...
Няхай патомкі пачакаюць,
На Марс мы самі паляцім.

Наш хлеб сумлены — не прыманка,
Хоць ён нялёгка нам даецца,
Хоць нам самім з нябёсаў манка
Не сыплюцца і па дымоце.
Дарогу не ўсцілаюць ружы,
І часам горчы мы кашуем,
Але нікому дзеля дружбы
Свайго мы хлеба не шкадуем.

У брыгаду бабы не папросіць
Расцілаць з туманам жоўты лён.
Як хацеў бы тут застацца зноў я,
Дзе глыбокі карань радавы,
Толькі часам старае гняздоўе
Пакідаюць нават журавы.
Мусіць, не ў сасну цыкі ўбівалі,
Як пярэць беляя палы...
О, калі б ім матак не хаваі,
Слёзы б не патрэбны нам былі.

ТВОРЧАСЦЬ НАРОДНЫХ УМЕЛЬЦАЎ

Вялікую цікавасць праявілі ві-шчэбныя, здзіўляючы сваёй завер-шанасцю, прыгажосцю. Доўга можна любавіцца выдатнымі посілкамі калгасніц В. Курко з Полацкага раё-на, Г. Каросіч з Докшыцкага раёна, А. Шахноўскай з Ушацкага, А. Пір-дзюк з Дрысенскага, коўдрай Н. Ку-харонак з Дрысенскага раёна, ару-жам Ф. Грань з Глыбокага, шматлі-кімі рушнікамі і дыванамі.

Экспанава на выстаўцы і вя-домыя беларускія паясы, якімі бага-та і віцебская зямля. У стылі бага-рускага нацыянальнага арнаменту яны выкананы калгасніцамі Андрэ-вай, Паловай і Шапсёнак з Езры-шчанскага раёна.

Хочацца спадзявацца, што маста-цак тэатра, такое старадаўняе на-тэрыйнае Беларускае і Віцебскае, будзе таксама паспяхова расці і раз-віцца, як і іншыя, вышыняе, раз-бапа да дрэў і інш.

Цікавыя работы пенсінера з Глы-бокага А. Казачка — інкрустацыя і раз-бапа на дрэву на корпусе радзкі-камбайна, В. Машкоўскага, служ-кавіцы з Віцебска — шкатулкі, элек-травыпальнае, віцебскага работца М. Гадаскіна — выпілоўванне і інш.

Асобна неабходна сказаць пра жыўлівы і графіку. Тут выстаўлена вялікая колькасць накідаў, эцюдаў, пейзажаў і жанравых палотнаў. Ці-кавыя на задку работы Н. Гвоздзі-ка «У аўтобусе», А. Скраблова «Партызаны», Ф. Табокова «Янка Купала сярэд сялян», В. Азарова «Выпускіні на ферме», нядрэнны пейзажы Г. Бурыла «Рака Беа» і «Зіма», шпіды Г. Савіцкага «Во-сны» і «Барокі», накіды С. Дзер-вава, Р. Маліноўскага і інш.

Вялікую работу праява студыя

выяўленага мастацтва абласнога Дома народнай творчасці, якой кіруе выдатны мастак-графічнага факультэта Віцебскага педагогічна-га інстытута Д. Генярынічкі. Тво-ры студыйскія сталі і ўдалыя ся-род іншых экспанаваў.

Доўгі час у студыі займаецца слу-жак Віцебскага дамоўдаўчэскага камбайна Н. Гвоздзіка, Неаднаро-вы ўдзельнік выставак, на гэты раз ён паказаў сваю работу «У аўтобу-се», у якой адлюстравана вяртанне дамоўдаўчэскага воіна дадому з ар-міі. Студынт — дэсатхнік К. Чу-банаў прывісяў твор рэалыстычна-тарым творчасці. Ветэрач В. Ды-сцера выказаў кампанію «Школьні-кі ў гасіях у настаяўніцы».

Вядома, не ўсе экспанаты адноў-кава добрыя. Некаторыя творы тра-пілі на выстаўку выпадкова. Ж. Са-віцкі прадставіў на выстаўку каля 90 работ. Ці не занадта многа? У яго ёсць рад удалых эцюдаў і замалё-вак. Але аўтару варта звярнуць ува-гу на ўдасканаленне сваёй тэхнікі. Паспешліваць у гэтай справе можа нашкодзіць. Не халае жываніага майстэрства арнаменту Васілеўскаму і Вялікінаву І. Ушаў. Яны любяць мастацтва, але, маркуючы па эк-спанавах, ім варта настойліва ўда-калянаваць свае нарыскі ў галіне рысунка і жываніа, больш звярта-цца да натуры.

Выстаўка твораў народнага маста-цтва — значная з'ява ў жыцці са-мадзейных мастакоў, тэатры, выш-навушчыц, рабароў Віцебска і воб-лач, Рыхтаваў выстаўку абласны Дом народнай творчасці і яго мета-дэпа за выяўленчам мастацтвам В. Скуловіч. Іх праца не прапала

ДОБРЫ ПАДАРУНАК

Даўно гэта было... Яшчэ тады, калі сама я не ведала ніводнае літары, а ўвесь цудоўны свет казак і легенд, адлюстраваны ў кніжках, гаварыў са мной вуснамі старэйшага брата, чалавека, гадоў васьмі-дзесяці, што само па сабе азначае — пісьменна-га... Яшчэ з той пары я ведаю напамі-ны верш:

Ціха, кіска,
Ціха, братка,
У калыску
Спіць дзіцятка.
Будзь жа добранькі, глядзі
Дзіцяці не разбудзі...

Або восе гэты:
Два браты, Ігнат і Ціхан,
Каб сярбро сваё здзіць,
Згаварылі паціху
Штось цікавае зрабіць...

(Праўда, тады гэтыя радкі гучалі крху іначай: «Два браты, Ігнат і Ціхан, каб цікава даць працяць, згаварылі паціху нешта нейкае зрабіць...»).

«Дзяткі б'юць у барабан:
— Едзе,
Едзе,
Едзе
Пані!»

дэкламаваў адзін з нас, калі падлога хаты ператваралася ў пляцоўку для гульні, дзе дзяткі, свабодналюбныя лясныя звыры — ласі перакрываючы санкі з панам-жывагатам, які «сам не сядзе, не араў... а ўсё яго ставала...»

Там і не запомнілася, хто напі-саў вершы...

І восе зараз, праз многа гадоў, я з хваляваннем перачытваю знаёмыя радкі, гартуючы кніжку «Падарунак дзяткам-малалеткам» Андрэя Алек-сандравіча...

Старэйшы беларускі паэт Андрэй Александровіч, напісаўшы кніжку вершаў для маленькіх, падае прыклад

чулай, удумлівай працы дзеля спра-вы духоўнай і мастацкага выхаван-ня дзіцяці. Радкамі вершаў з малымі гаворкамі іх добры друг і дарачык, які ўмее пры патрэбе і пахваліць, і пакаріць нязлосна. Ён ўсё заўважае: і што малое карадзашка малой Да-шы, і як дзеді робяць пацкі, як абра-дзе калыснага Галі, як адзін прапаві-ты хлопчык смяжыць сабе катлеч-кі і чаму другі палобіў стаяруючую справу... Прачытае маленькі чытач, пасмяецца — і пачае сабе самота, пасмяецца, падумае і распытае. Але найбольш за ўсё ўравіць малыня свет хараства, свет пачытнага воб-раза:

Змей спакойна ў ясным небе,
У прарэзтай сцягне,
То лясціць сабе, як лебедзь,
То, як паруснік, плыве... («Змей»)

Цёплы вечар. Свечіць
Серабрысты месяц.
Пад лінай вешер
Нанач лёг у лесе... («Рыбак»)

... банік невялічкі,
Што запленены ў касічкі,
Як блакітым
Матылёк,
Разам з Рытай
Скок ды скокі... («Скакуха»)

А хіба ж неікава ўвясіць, як дзікі аруць, а галкі ўслед барануюць, як сее бусел, як цыгунчы санкі колкікі сілы «без дарогі, без шляхоў адзі-наццаць пар ласёў»... Гэта — з казкі, а добрая казка і цацазі — заўжды поруч.

«Казка пра пана-жывагата», ха-ці і напісана даўно, мае сучаснае гучанне. Добрыя вершы «Калыхан-ка», «У летні дзень», «Хлопчык і певень», «Змей». Апошні вызначаец-ца арыгінальнасцю ў вырашэнні су-

часнай тэмы. Хлопчык Ніл запускае змея. Змей ляціць далёка, высокая, «як ракета».

Вокал сонейка ў блакіце
Падарожнічый ё ён,
Але восе буда — у Ніла
Болей ніткі не хапіла.

Адзначаючы добрае, неабходна ска-заць і пра недахопы.

На жаль, у зборніку «Падарунак дзяткам-малалеткам» ёсць вершы за-лішне дыдактычныя («Першага маю» і рытарычныя («Першага маю»), вершы з даволі цяжкім для малых падлеткаў, які добра ўвогуле «Ля-ная байка», вершы з хібамі ў па-знавальнай іх частцы («У парку плаваюць... гусі; дзеді, можа, і за-важыць лебедзя гусем, але ці варта замацоўваць у вершы такую памы-лку), з агляваннем непаладанна для дзіцяці зняты, калі хлопчык гуляў рыбу... ноччу («Рыбак»).

Мова вершаў А. Александровіча ба-гатая, сакавітая. Тым больш дзіця сустракаць у радках некаторыя па-грэшнасці. Напрыклад: «Двоіку Бор-ка заробіў за чыстапананне», «нам, сябры, уважцеся», «спайнонае ноць, садокга смя» і інш. Асабліва не-прыемнае ўражанне стварае пра-мернае заходленне словамі з па-мяняльна-ласкальным адценнем: карадзашык, лісток, тазік, ветрык, мосцік;

За гарой, лясочкам
Сонейка заснула,
Да сабе дзятчак
Ручка прыгарнула...

І гэтак далей амаль ва ўсіх вершах. Тое, што завешча «суюсаканам», а не размовай роўнага з роўным, чым надзвычай даражачы малыя.

Рэчка бераг залівала
І навалай гнала шквал,
Грозны валам бушвала,
Свой спраўляла карнавал...

Неблагі ўзор алігарацыі, але ж дэ-ці, калі паспрабуюць завучыць стра-фу, абавязкова пераблытаюць, што-вад, што — шквал і карнавал і каго куды «гнала», а гэта значыць — не зразумеець сэнсу верша.

Добрай ацэнкі заслугоўвае маста-цак афармленне зборніка, малюнкі П. Калініна.

Не глядзячы на ўсе зазначаныя недахопы, падарунак, які зрабіў для дзіцяці Андрэй Александровіч, — добры. З не меншай ахвотай і кары-сцю для сабе, чым некалі я і мой брат, многія вершы ласта заўважы-напаміць іх дзіцяці дзятчак іх грамад-скіх і іх лічба непісьменна састрычкі і брацікі.

Будлакі ЛОС.

Вечар пытанняў і адказаў

Нядаўна на летняй эстрадзе Ма-ладзечанскага парку культуры і ад-пачынку адбыўся вечар пытанняў і адказаў.

На вечары выступіў намеснік стар-шыні гартыканскага тав. Голубаў і галоўны інжынер будаўнічага трэста № 14 тав. Крэйбсберг. Яны адкалі на пытанні аб перахадзе развіц-ця горада і аб росце будаўнічых арганізацый. Начальнік інспекцыі па сельскай гаспадарств тав. Мірановіч расказаў аб плане па далейшам ўдзельніц сельскай гаспадаркі раёна.

З адказамі на пытанні аб камуні-стычнай этыцы, аб літаратуры і ма-стацтве, аб тэхніцы і інш. выступілі выкладчык музычнага вучышча тав. Геральска, урач тав. Котляр, настаўнік школы № 2 тав. Кукуруза і інш.

В. ВІНАГРАДАУ.

В. НОСАУ.

РАДАСЦІ І ТРЬВОГІ

Знаёмства з героямі сцэнічных твораў, якіх убачалі святло рампы ў мінулым творчым сезоне, выклі-кае і радасці і трывогі. Радасць та-му, што зодольна моладзь раскрыва-е і спецыяльна, раней мала вядо-мыя рысы іх мастацкай індывіду-альнасці. І разам з тым, трывогу вы-то, што не велькі ўжо багата было асаблівых сусцяў з малымі артыстамі. Ва ўсім разе іх магло быць значна больш і менш расча-раваны, няздольныя залум.

У нешматлікіх удачах аднак былі і тація, якія набываюць прычыновы сэнс і сведчыць пра ўдасканаленне ацэрскага майстэрства ў спецыяль-на, характэрных наватарскіх пошука-х.

Асабліва прыемна здзіў аматары заапрадзі саліст балету В. Давы-даў у вобразе Ленні («Сцежка гро-му»). Спрактыкаваны артыст, які добра валодае класічнай танцаваль-най тэхнікай, нечакана для многіх праявіў сабе мастаком з багатай інтуіцыяй і шырыня эмоцыямі.

В. Давыдаў жыве ў вобразе паўна-кроўным жыццём, што не заўсёды было прыкметна ў іншых спецыяль-на. Спектакль «Сцежка грому» з'яў-ляецца наватарскім у сэнсе майстэр-ства ў першую чаргу тым, што ў ім умела выкарыстана сістэма К. С. Станіслаўскага, якая ўзбаганна твор-шчынямі рэалістычным ітанцаван-нем. Асабліва гэта прыкметна ў вобразе Ленні. Артыст, вядоў, ужо накла-чыў прыстойна балетныя кавалеры перажывае арыстакратычнага па-ходжання, які, замест глыбокіх дра-матычных перажыванняў, жывуць на сітэне паўроўнаго «этэрэальна-імітацыйна паучуцця». В. Давыдаў у парты Ленні вызваліўся ад пласты-чнай і эмацыянальнай штამпаў і знойшоў шлях да сэрца глядачоў праўдай перажыванняў.

Ленні—В. Давыдаў — заклапоча-

ны, дапытлівы і удумлівы юнак, які прасяга ўгледжана ў вялікі свет. Яму ішчэліва ўсімшчаца блакітнае неба і ярка свеціць сонца. Але няма «ка-ліровым» людзям святла і ішчэсця. Толькі думкі аб блізкай сустрэчы з першымі вучнямі ў роднай вёсцы састравоў сэрца будучага настаў-ніка ценьлівай, змяняюцца боль.

Акрычце падзея на тое, што зэрні адукцыя, які ён пасе, сярю не-грамітніцкіх дзятчэй, дадучы добры ўсходзі. Усё гэта натуральна «сча-тошча» не толькі ў музыцы, але і ў напружаным позірку юнака, у яго неспакоіных, часам нервовых рухах.

Пачынаючы з першай экспазіцы-інай сцэны, артыст паступова, нека-і прыкметна і тактоўна пераклачае нашу увагу з віртуознай тэхнікі та-нда на псіхалагічную лінію вобраза, на душэўную драму Ленні. Адачува-ецца, што ў стройнага юнака б'еш-ца гарачыя сэрца, сціснутае нястры-мным болем за пакуты народныя, што ён боўна пярэдзі волі зрабіць усё магчымае, каб заганіць душэўнага ра-ніа бліжэй іму людзей. Чудзе сэрца Ленні боўнаца натхненнем, а воны жывым аганьком, калі яго акрыжылі дзяткі і з захапленнем «сдукаюць» свайго выхавальца і настаўніка. Ва-ляны рысы юнака асабліва пры-кметны ў эпізодах народнага гневу супраць белых людзей з чорнымі ду-шамі.

Вельмі складаная лірычная эпізо-д Ленні з белаў дзятчыннай Сары (артыстка Л. Ражанова), якая ўжо адчула прыязь да каліровага пры-гажуня, але яшчэ не зусім пазнаваіла сябе расіцкіх звычаяў і настроў.

Своесабылівасць сітуацыі тут за-клячана ў тым, што традыцый ба-летных дзятчэй класічных твораў ме-ханічна пельга было перанесі ў но-выя сучасныя спектакль. Артыст ад-чула прыязь да каліровага пры-гажуня, але яшчэ не зусім пазнаваіла сябе расіцкіх звычаяў і настроў.

Своесабылівасць сітуацыі тут за-клячана ў тым, што традыцый ба-летных дзятчэй класічных твораў ме-ханічна пельга было перанесі ў но-выя сучасныя спектакль. Артыст ад-чула прыязь да каліровага пры-гажуня, але яшчэ не зусім пазнаваіла сябе расіцкіх звычаяў і настроў.

Своесабылівасць сітуацыі тут за-клячана ў тым, што традыцый ба-летных дзятчэй класічных твораў ме-ханічна пельга было перанесі ў но-выя сучасныя спектакль. Артыст ад-чула прыязь да каліровага пры-гажуня, але яшчэ не зусім пазнаваіла сябе расіцкіх звычаяў і настроў.

Своесабылівасць сітуацыі тут за-клячана ў тым, што традыцый ба-летных дзятчэй класічных твораў ме-ханічна пельга было перанесі ў но-выя сучасныя спектакль. Артыст ад-чула прыязь да каліровага пры-гажуня, але яшчэ не зусім пазнаваіла сябе расіцкіх звычаяў і настроў.

Своесабылівасць сітуацыі тут за-кля

